

Cina Domnului

01 Cina Domnului

Doresc sa prezint cateva observatii relativ la Cina Domnului, cu scopul de a indrepta gandul tuturor celor ce iubesc Numele si lucrarile lui Hristos, spre un interes mai inflacarat pentru aceasta randuiala foarte importanta si invioratoare.

Trebuie sa binecuvantam pe Domnul pentru atentia Sa plina de har fata de nevoia noastra, stabilind aceasta amintire a dragostei Sale in moartea Sa si de asemenea lasand o masa la care toti care sunt madulare ale trupului Sau sa se poata prezenta fara nici o alta conditie, decat cea absolut necesara, a legaturii personale cu El si a ascultarii de El. Binecuvantatul Stapan stia bine tendinta inimii noastre de a se indeparta de El si unii de altii si, pentru a face fata acestei tendinte a fost unul, cel putin, din obiectivele Sale in instituirea Cinei. El aduna pe ai Sai in jurul Persoanei Sale binecuvantate; El intinde pentru ei o masa unde, in vederea trupului Sau frant si a sangelui Sau varsat, sa-si poata aminti de El si de intensitatea dragostei Sale pentru ei si de unde, de asemenea, ei pot privi inainte in viitor si contempla gloria a carei temelie vesnica este crucea. Acolo, ca nicaieri in alta parte, ei invata sa uite deosebirile dintre ei si sa se iubeasca unii pe altii. Acolo ei pot privi in jur la cei pe care dragostea lui Dumnezeu i-a invitat la sarbatoare si pe care sangele lui Hristos i-a pregatit sa fie acolo.

Totusi, pentru a ma exprima mai usor si mai scurt, ma voi limita la urmatoarele patru puncte:

- Ce este Cina Domnului.
- Imprejurarile in care a fost instituita.
- Persoanele pentru care a fost data.
- Timpul si felul observarii ei.

02 Ce este Cina Domnului

Acesta este un punct hotarator. Daca nu intelegem caracteristica acestei randuielei, vom rataci in gandurile noastre despre ea. Cina deci este o sarbatoare distincta a multumirii — multumire pentru harul deja primit. Domnul insusi, la instituirea ei, ii arata caracterul prin multumire. „A luat o paine... a multumit...” Lauda, si nu rugaciunea este potrivita pentru cei care isi au locul la masa Domnului. Este adevarat, avem multe lucruri pentru care sa ne rugam, multe de marturisit, pentru multe sa ne plangem; dar masa nu este locul pentru plangeri, limbajul ei este: „Dati bauturi tari celui ce pierde si vin celui cu sufletul amarat; ca sa bea, sa-si uite saracia si sa nu-si mai aduca aminte de necazurile lui.” (Proverbele 31.6,7.) Partea noastra este „paharul binecuvantarii,” un pahar de multumire, simbol divin randuit pentru acest sange pretios care ne-a adus rascumpararea. „Painea pe care o frangem

nu este ea o partasie a trupului lui Hristos?" (1 Corinteni 10.16.) Cum am putea atunci s-o frangem cu inimi triste sau cu o infatisare indurerata?

Ar putea o familie, dupa munca unei zile, sa se aseze la masa cu suspine si priviri intunecate? Sigur ca nu. Cina era masa cea mai insemnata a familiei, singura in care se stia bine ca toata familia era impreuna. Persoanele care n-au fost vazute in timpul zilei aveau in mod sigur sa se vada la masa de cina si fara indoiala ca toti se simteau acolo fericiti.

Tot asa trebuie sa fie la Cina Domnului. Familia trebuie sa fie impreuna acolo. Si fiind adunati, ei trebuie sa fie fericiti, in dragostea care i-a adus impreuna. Adevarat, fiecare inima isi poate avea istoria ei deosebita — necazuri personale, incercari, nereusite si ispite necunoscute tuturor din jur. Dar nu acestea erau lucrurile de care iti amintesti la Cina; a vorbi despre ele insemna a necinsti pe Domnul sarbatorii si a face din paharul binecuvantarii un pahar al intristarii.

Domnul ne-a invitat la sarbatoare si ne-a poruncit, cu toate lipsurile noastre, sa nu punem intre sufletul nostru si nevoile noastre nimic altceva decat plinatatea dragostei Sale si puterea curatitoare a sangelui Sau. Si cand ochiul credintei este plin cu Hristos, nu mai este alaturi loc pentru altceva. Daca pacatul ar fi obiectul care imi umple inima si gandurile, desigur voi fi nenorocit pentru ca privesc alaturi de la ceea ce mi-a spus Dumnezeu sa contemplan; ma gandesc la mizeria si saracia mea, lucrurile acelea pe care Dumnezeu nu vrea sa Si le mai aminteasca (Evrei 10.17). Atunci adevaratul caracter al randuielii este pierdut si, in loc de a fi o sarbatoare a bucuriei, ea devine un timp de intristare si apasare sufleteasca. Iar pregatirea pentru ea si gandurile pe care le intretii sunt mai mult ce ar fi de asteptat in legatura cu Muntele Sinai decat cu sarbatoarea fericita a familiei.

Cand Domnul Isus a instituit Cina, totul parca tinea sa aduca intristare si mahnire mare in sufletul Sau si totusi Domnul putea „sa multumeasca.” Suvoiu de bucurie care inunda sufletul Lui era asa de adanc si puternic, incat nu putea fi oprit de imprejurari. Era bucuria Lui sa-Si dea trupul si sa-Si verse sangele pentru ei; o bucurie care trecea dincolo de ceea ce ar fi putut pricepe vreun gand si vreun simtamant omenesc. Si daca El a putut sa Se bucure in duh la aceasta masa, care avea sa fie pentru toti credinciosii o aducere aminte de dragostea Lui, cu atat mai mult putem sa ne bucuram noi, care avem parte de rezultatele suferintelor Lui!

Poate ar intreba cineva: Nu e nevoie de nici o pregatire pentru Cina? Sa ne asezam la masa Domnului cu aceeasi indiferenta pe care am avea-o la o masa obisnuita? Fara indoiala ca avem nevoie de o pregatire, dar nu de pregatirea noastra, ci de pregatirea lui Dumnezeu. Este o pregatire potrivita cu starea de fata a lui Dumnezeu; avem nevoie mai intai de pacea cu Dumnezeu, de aceasta siguranta sfanta a mantuirii noastre vesnice, care nicidecum nu este urmarea suspinelor si lacrimilor noastre de cainta, ci a lucrarii deplin implinite a Mielului lui Dumnezeu, adeverita de Duhul Sfânt. Daca am luat prin credinta aceasta lucrare a Mielului, asa cum ne indeamna Cuvantul lui Dumnezeu, avem tot ce ne face vrednici sa ne prezentam inaintea lui Dumnezeu. Multi isi inchipuie ca cinstesc Cina Domnului, daca se apropie de ea cu sufletul plecat in tarana, apasat de sarcina pacatelor lor. Acest gand insa izvoraste din pornirea inimii omenesti spre legalism, izvor nesecat de ganduri care necinstesc pe Dumnezeu si crucea lui Hristos, intristeaza pe Duhul Sfânt si ne nimicesc pacea. Cinstea si sfintenia Cinei Domnului vor fi aratate numai atunci cand vom privi sangele lui

Hristos ca singurul mijloc care ne da dreptul sa fim acolo, nu cand socotim ca trebuie sa-i mai adaugam cainta si intristarea noastra.

Daca avem sa marturisim sau sa ne recunoastem maintea Domnului vreun pacat, ceea ce se intampla deseori, fireste ca trebuie sa ne apropiem in orice timp de El si „El este credincios si drept ca sa ne ierte pacatele si sa ne curateasca de orice nedreptate.” (1 Ioan 1.9.) Insa, cand suntem invitati la masa Lui si adunati ca sa vestim moartea Sa, se cuvine sa aducem, cum am mai spus, numai lauda, multumire si inchinare; atunci trebuie sa ne gandim la El, nu la noi. Trupul care a fost dat pentru noi si sangele Mielului care a curs pentru noi, ale caror semne le avem in fata, in paine si in vin, ne spun ca toate pacatele noastre au fost sterse, nu numai acelea pe care le cunoastem noi, ci toate cate le cunoaste Dumnezeu. Nu trebuie sa uitam apoi ca, desi sangele lui Hristos este singurul care duce pe credincios intr-o indrazneala sfanta inaintea lui Dumnezeu, totusi nicaieri nu ni se arata ca trebuie sa ne strangem in jurul sangelui si nici ca sangele lui Hristos este legatura de unire dintre copiii lui Dumnezeu. Este foarte insemnat ca fiecare suflet spalat de sangele lui Hristos sa-si aduca aminte inaintea lui Dumnezeu ca sangele ispasitor al Domnului Isus a inlaturat pentru totdeauna povara grea a pacatului sau. Totusi Duhul Sfant ne aduna in jurul Persoanei Domnului Hristos inviat si glorificat, care, dupa ce a varsat sangele legamantului celui vesnic, a intrat in ceruri in puterea unei vietii fara sfarsit, de care e strans legata dreptatea divina. Deci un Hristos viu este centrul si legatura noastra de unire. Deoarece sangele a raspuns lui Dumnezeu pentru noi, ne strangem in jurul unui Cap inviat si inaltat in locurile ceresti. „Cand voi fi inaltat de pe pamant, voi atrage la Mine insumi pe toti.” (Ioan 12.32.) In paharul de la Cina Domnului vedem semnul sangelui varsat; dar nu suntem adunati in jurul paharului, nici in jurul sangelui, ci in jurul Aceluia care l-a varsat. Sangele Mielului a indepartat orice piedica pentru legatura noastra cu Dumnezeu; si, ca dovada a acestui fapt, Duhul Sfant S-a coborat ca sa uneasca pe credinciosi intr-un singur trup si sa-i adune in jurul unui Cap inviat si inaltat in glorie. Vinul este semnul de aducere aminte al unei vietii varsate pentru pacat; painea este semnul de aducere aminte al unui trup frant pentru pacat, dar noi nu suntem adunati in jurul unui trup frant, ci in jurul unui Hristos viu, care nu mai moare, al carui trup nu se mai poate frange si al carui sange nu se mai poate varsa.

Deosebirea de mai sus iese si mai mult la lumina cand o privim in legatura cu disciplina care trebuie sa domneasca in Casa lui Dumnezeu. Foarte multi crestini isi inchipuie ca, daca cineva e dat afara de la Cina sau nu e primit la Cina, desi e un crestin adevarat, asta ar insemna ca am pune la indoiala legatura lui cu Hristos. Dar, daca judecam lucrurile in lumina Scripturii, vedem ca nici vorba nu e de asa ceva. Daca ne uitam la „raul” din 1 Corinteni 5, vedem acolo ca omul acela e dat afara si nu mai are legatura cu ceea ce infatiseaza Biserica lui Hristos de pe pamant. Totusi el era un crestin. Deci nu era dat afara pentru ca nu era crestin; nici vorba nu era de asa ceva si nu poate fi nici azi cand cineva nu e primit la Cina sau e dat afara. Cum putem spune noi daca cineva este intr-adevar unit cu Hristos sau nu? Avem noi paza Cartii vietii Mielului?

Disciplina din Casa lui Dumnezeu pe pamant este intemeiata pe ceea ce putem cunoaste, ori pe ceea ce nu putem cunoaste? Era omul acela din 1 Corinteni 5 unit cu Hristos sau nu? Avea Biserica sa cerceteze lucrul acesta? Nu. Chiar daca am putea vedea numele cuiva scris in Cartea vietii, aceasta n-ar fi un temei ca sa-l primim in Biserica de pe pamant si sa luam Cina cu el si nici sa-l pastram odata primit. Biserica sau adunarea este raspunzatoare sa se pastreze curata in ce priveste

invatatura, in ce priveste viata si in ce priveste legatura cu altii, a celor ce fac parte din ea si toate acestea din cauza ca ea este Casa lui Dumnezeu. „Marturiile Tale sunt cu totul sigure; sfintenia este podoaba Casei Tale, Doamne, in veci.” (Psalmul 93.5.) Era oare cineva dat afara sau inlaturat din adunarea lui Israel, fiindca nu era un Israelit? Nicidecum, ci din cauza vreunei intinacii care nu putea fi permisa in adunarea lui Dumnezeu. In cazul lui Acan (Iosua 7), desi erau sase sute de mii de suflete care nu stiau de pacatul lui, totusi Dumnezeu zice: „Israel a pacatuit.” De ce? Pentru ca ei erau priviti ca adunarea lui Dumnezeu si in ea era o intinacii care, daca nu era judecata si condamnata, aducea nimicirea.

Asa si azi: un madular al Trupului lui Hristos pe pamant intineaza toata adunarea sau Biserica, daca nu umbla potrivit cu sfintenia Trupului lui Hristos. Si adunarea in care se descopera acest lucru trebuie sa-1 dea afara din ea; si orice adunare care recunoaste unitatea Trupului, nu-1 va primi. Cine e astfel dat afara sau nu e primit, poate ca face parte din Trupul lui Hristos, dar nu e primit de adunarea sau adunarile care umbla pe temelia adevarurilor care calauzesc Trupul lui Hristos pe pamant. El e unit cu Hristos, dar legatura lui cu fratii e rupta, pentru ca necinsteste sfintenia lui Hristos. Totusi intrebarea referitoare la pregatire va veni iar inaintea noastra, cu cat inaintam in acest subiect. De aceea voi arata un alt principiu in legatura cu Cina Domnului, ca ea se desfasoara intr-o recunoastere inteligenta a unitatii Trupului lui Hristos. „Painea pe care o frangem, nu este ea o partasie a Trupului lui Hristos? Pentru ca noi, care suntem multi, suntem o singura paine, un singur trup, pentru ca toti luam parte la acea singura paine.” (1 Corinteni 10.16-17.) Era o situatie trista si confuzie referitor la acest punct in Corint: in adevar, marele principiu al unitatii Bisericii se pare sa fi fost cu totul pierdut. De aceea apostolul observa ca atunci „cand va adunati, deci, in acelasi loc, nu puteti sa mancati cina Domnului, fiindca atunci cand mancati, fiecare ia cina adusa de el.” (1 Corinteni 11.20,21.) Aici era izolare, si nu unitate; o problema personala, si nu colectiva: „cina lui,” in contrast izbitor cu „cina Domnului.”

Cina Domnului cere ca Trupul sa fie recunoscut pe deplin: daca singurul Trup nu este recunoscut, are loc o secta si Domnul insusi a pierdut locul pe care ar fi trebuit sa-1 aiba. Daca masa este pusa pe vreun principiu mai stramt decat acela care cuprinde intregul Trup al lui Hristos, ea devine o masa sectara si si-a pierdut pretentia in fata unei inimi credincioase. Dimpotriva, cand o masa este intins, i pe principiul divin, care cuprinde toate madularele trupului, oricine refuza sa vina la ea se face vinovat de dezbinare, asa cum vedem in 1 Corinteni 11. „Trebuie”, spune apostolul, „sa fie si partide (secte) intre voi, ca sa se arate cei aprobati printre voi.” (versetul 19.)

Cand marele principiu al Bisericii este pierdut din vedere de unele madulare ale Trupului, trebuie sa fie secte pentru ca sa se arate cei aprobati! Si in astfel de conditii este partea fiecaruia sa-si dea seama ca este aprobat si asa sa manance. Cei „aprobatii” stau in contrast cu cei care isi fac propria voie.

Cei care pot cauta in originalul acestui capitol important vor vedea acolo ca acest cuvint „aprobat” (versetul 19) vine din aceeaasi radacina ca acel tradus „sa se cerceteze pe sine insusi” (versetul 28). Astfel vedem ca omul care se cerceteaza pe sine isi ia locul printre cei aprobati si cu totul opus celor care sunt printre cei sectari. intelesul cuvintului sectar (eretic) arata nu numai unul care sustine invatatura falsa, desi cineva poate fi un eretic facand asa, ci unul care staruie in exercitarea propriei

sale vointe. Apostolul stia ca trebuiau sa fie erezii in Corint, vazand ca erau partide: cei care i faceau voia lor insile lucrau in opozitie cu voia lui Dumnezeu si astfel produceau dezbinare; pentru ca voia lui Dumnezeu avea a face cu intregul Trup. Cei care actionau sectar dispretau Biserica lui Dumnezeu.

Dar numeroasele denominatii care exista azi in Biserica de nume nu fac imposibila ideea de a fi in stare de a aduna tot Trupul impreuna? Si, in astfel de conditii, nu este mai bine pentru fiecare denominatie sa aiba masa ei? Daca ar fi vreo putere in intrebarea aceasta, mai degraba ea ar dovedi ca toti cei credinciosi nu mai sunt in stare sa actioneze dupa principiile lui Dumnezeu, ci ei ar fi lasati la alternativa mizerabila de a actiona potrivit utilitatii omenesti. Multumim lui Dumnezeu, nu acesta este adevarul. Adevarul Domului ramane pentru totdeauna si ceea ce Duhul Sfânt invata in 1 Corinteni 11 este obligatie pentru fiecare madular al Bisericii lui Dumnezeu.

Erau dezbinari, erezii si lipsa de sfintenie in adunarea din Corint, la fel cum exista dezbinari, erezii si lipsa de sfintenie in Biserica de nume de acum. Dar apostolul nu le-a spus sa aranjeze mese - parate, pe de o parte, nici sa inceteze de a frange piinea, pe de alta parte. Nu; el subliniaza principiile si sfintenia care sunt in legatura cu „Biserica lui Dumnezeu” si spunea celor care se puteau aproba ei insisi, sa manance. Expresia este: „si asa sa manance.” Deci avem sa mancam; grija noastra trebuie sa fie sa mancam „asa” cum ne invata Duhul Sfânt; si aceasta este intr-o adevarata recunoastere a sfinteniei si a unitatii Bisericii lui Dumnezeu.

Poate este bine sa adaug aici un cuvânt pentru indrumarea unui credincios sincer care s-ar afla in imprejurari in care este chemat sa hotarasca intre diferite mese care s-ar parea intinse pe acelasi principiu. A incuraja pe un astfel de frate la o actiune corecta, socotesc un lucru foarte insemnat. Presupun deci ca m-as afla intr-un loc unde doua sau trei mese mi se prezinta. Ce am sa fac? Cred ca as intreb despre originea acestor mese diferite, sa inteleg cum de au ajuns sa fie mai multe si nu una. Daca, de exemplu, unii dintre crestinii care se aduna impreuna au admis si au retinut printre ei unele principii nesanatoase in legatura cu persoana Fiului lui Dumnezeu sau daunatoare unitatii Bisericii pe pamant — sau daca persoane care invata astfel de lucruri sunt primite si recunoscute de adunare — in conditii atat de dureroase si umilitoare, un om care se poarta cu credinciosie nu poate avea locul sau acolo. De ce? Pentru ca nu pot participa intr-o astfel de adunare fara a ma identifica eu insumi cu acele principii necrestine. Aceeasi remarca, desigur, se aplica in cazul in care ar fi o purtare corupta nejudicata de adunare.

Acum, daca un numar de credinciosi s-ar afla in imprejurari ca cele descrise mai sus, ei ar fi chemati sa mentina curatia adevarului lui Dumnezeu, atat timp cat recunosc unitatea Trupului lui Hristos. Avem sa mentinem nu numai harul la masa Domnului, dar si sfintenia. Adevarul nu trebuie sacrificat pentru a mentine unitatea si nici adevarata unitate nu va fi impiedicata de mentinerea stricta a adevarului.

Nu putem gandi ca separarea de o comunitate bazata pe principii nesanatoase sau care ar aproba invataturi sau practici nesanatoase ar contraveni unitatii Trupului lui Hristos. Biserica Romei a invinuit pe reformati de schisma pentru ca s-au separat de ea; dar stim ca Biserica Romei zacea si inca zace sub povara schismei, pentru ca ea impune invataturi grestite membrilor ei. Daca sunt convins ca

adevarul lui Dumnezeu este nesocotit de o comunitate si ca a fi un membru al ei, trebuie sa ma identific cu invatatura nesanatoasa sau practica gresita, si ca n-ar fi schisma sa ma despart de o astfel de comunitate — atunci sunt obligat sa ma despart.

Cand Adunarea nu este pretuita, Duhul trebuie sa fie intristat si aceasta va conduce la uscaciune si la un formalism care te ingheata. Si cu toate ca oamenii pot inlocui puterea spirituala cu cea intelectuala si darurile Duhului Sfânt cu talentele si cunostintele omenesti, totusi sfarsitul va fi „ca o arsita in desert.” Adevarata cale de a face progres in viata spirituala este a trai pentru Adunare si nu pentru noi insine. Omul care traieste pentru Adunare este in deplina armonie cu gandirea Duhului si trebuie in mod necesar sa creasca.

Dimpotriva, omul care traieste pentru sine, avand gandurile indreptate numai in jurul lui si energia lui concentrata asupra lui, el insusi trebuie in curand sa devina formal si, cu toata probabilitatea, lumesc pe fata. Da, el va deveni lumesc intr-un anumit fel sau altul al acestui cuvânt; pentru ca lumea si Adunarea stau in directa opozitie una alteia. Si nu este nici un aspect al lumii in care opozitia sa fie mai mult vazuta ca in lucrurile religioase. Ceea ce se numeste „lumea religioasa” va fi vazuta, in lumina prezentei lui Dumnezeu, mai ostila adevaratelor interese ale Bisericii lui Dumnezeu decat orice altceva.

Dar trebuie sa ma grabesc spre alte aspecte ale acestui subiect, prezentand numai un principiu simplu in legatura cu Cina Domnului spre care doresc sa indrept atentia cititorului. Este acesta: sarbatorirea randuiei Cinei Domnului trebuie sa fie expresia distincta a unitatii tuturor credinciosilor, si nu numai a unitatii unui anumit numar strans laolalta pe un anumit principiu care ii deosebeste de ceilalti. Daca exista vreo conditie de partasie in afara acelei deosebit de importante a credintei in lucrarea ispasitoare a lui Hristos si a unei umblari potrivita cu aceasta credinta, masa devine masa unei secte si nu are autoritate asupra unei inimi credincioase.

Mai departe, daca asezandu-ma la masa trebuie sa ma identific cu vreun alt lucru, in principiu sau in practica, neprescris in Scriptura, ca fiind conditie de partasie, de asemenea ea devine masa unei secte. Nu este vorba daca acolo ar putea fi crestini sau nu; in adevar, cu greu ai gasi o masa printre comunitatile reformate in care nu ar fi cativa crestini care sa participe. Apostolul nu spune: „Trebuie sa fie partide printre voi, ca sa se arate cei care sunt crestini.” Nu, el spune: „ca sa se arate cei aprobati.” (1 Corinteni 11.19.) Si nici nu spune: „fiecare sa se cerceteze daca este crestin si asa sa manance.” El spune: „Fiecare sa se cerceteze pe sine insusi” (ver setul 28), sa stie ca este unul dintre aceia care nu numai este curatit in constiinta lui, ca persoana individuala, ci sa fie ca unul care marturiseste unitatea Trupului lui Hristos. Cand oamenii isi stabilesc ei insisi termenii de comuniune, acolo gasesti principiul de partida; acolo de asemenea trebuie sa fie dezbinare.

Si dimpotriva, acolo unde o masa este intinsa in asa fel si pe astfel de principii incat un crestin supus lui Dumnezeu isi poate lua locul la ea, atunci ajunge dezbinare faptul ca nu esti acolo; pentru ca fiind acolo si mergand potrivit pozitiei si marturiei noastre, aratam unitatea Bisericii lui Dumnezeu — acest obiect insemnat pentru care Duhul Sfânt a fost trimis din cer pe pamant.

Domnul Isus, după ce a înviat dintre morți și și-a luat locul la dreapta lui Dumnezeu, a trimis Duhul Sfânt pe pământ cu scopul de a forma un Trup. Notati, să formeze un Trup — nu multe trupuri. El nu este de acord cu mai multe trupuri; și El a arătat toată înțelegerea multor învățături din aceste trupuri, pentru că ele, deși fiind învățături ale sectelor și dezbinărilor, sunt totuși învățături ale unui singur Trup. Dar El nu formează acele multe trupuri, ci pe acel unul singur, pentru că „printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur Trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adaptați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12.13.)

Doresc să nu poată fi nici o neînțelegere relativ la acest lucru. Spun că Duhul Sfânt nu poate aproba dezbinările în biserică de nume, pentru că El însuși spusese: „nu va laud.” El este întristat de ele — El nu dorește ca ele să fie. El botează pe toți credincioșii în unitatea unui singur Trup, încât nu se poate să spui că Duhul Sfânt ar putea susține dezbinările, care îi sunt o întristare și o dezonoare. Trebuie totuși să facem deosebire între locuirea Duhului Sfânt în Biserică și locuirea Lui în persoane individuale. El locuiește în Trupul lui Hristos, care este Biserică (vezi 1 Corinteni 3.17; Efeseni 2.22); El locuiește de asemenea în trupul celui credincios, așa cum citim: „Trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu.” (1 Corinteni 6.19.) Deci singurul Trup sau comunitate în care Duhul poate locui este întreaga Biserică a lui Dumnezeu și singura persoană în care El poate locui este cel credincios. Dar, așa cum s-a observat deja, masa Domnului în orice localitate trebuie să fie prezentarea unității întregii Biserici. Aceasta ne conduce la un alt principiu legat de caracterul cinei Domnului.

Ea este un act prin care noi arătam nu numai moartea Domnului până ce El va veni, ci prin care de asemenea exprimăm un adevăr fundamental, care nu poate fi prea mult sau prea des amintit celor credincioși în ziua de astăzi, că adică toți credincioșii sunt „o pâine — un Trup.” Este o greșeală foarte comună de a vedea cina mai degrabă ca un mijloc prin care harul vine asupra sufletului ca individ, și nu ca un act care se referă la întregul Trup și la gloria Capului Bisericii. Ca este un mijloc prin care harul se revărsa asupra sufletului individual care ia parte la cina, nu poate fi înșelăciune, pentru că este binecuvântare în orice act de ascultare; dar ca binecuvântarea individuală este numai o mică parte a ei se poate vedea de orice cititor atent al capitolului 11 din 1 Corinteni. Moartea Domnului și venirea Domnului sunt aduse înaintea sufletelor noastre la Cina Domnului; și oriunde unul din aceste elemente lipsește, trebuie să fie ceva greșit. Dacă este ceva care să împiedice amintirea morții Domnului, sau unitatea Trupului Sau, sau o clară înțelegere a faptului că Domnul vine, trebuie să fie ceva rău în principiul pe care masa este pusă; și avem nevoie de un ochi simplu și o gândire în întregime supusă Cuvântului și Duhului lui Hristos, pentru a observa ce este rău.

Cititorul creștin să cerceteze acum cu rugăciune masa la care ia parte și să vadă dacă ea suportă testul întreg din 1 Corinteni 11, adică: vesteste moartea Domnului, mărturiseste unitatea Bisericii și așteaptă venirea Domnului. Dacă nu, să-o parasească în Numele Domnului și de dragul Bisericii Lui. În creștinătatea de azi sunt erezii, dezbinări, secte, dar „fiecare să se cerceteze pe sine însuși și așa să mănânce” Cina Domnului. Și dacă întreaba cineva ce înseamnă a fi aprobat, răspundem încă o dată: întâi să fii un copil al lui Dumnezeu, credincios Lui și învățaturii Lui, în actul frangerii pâinii; al doilea, să scuti orice urmă de sectă și să te azezi hotărât și temeinic pe temelie largă care îmbrățișează pe toate învățăturile Trupului lui Hristos.

Nu trebuie ca numai noi personal sa cautam sa fim cu inima si viata curata inaintea Domnului, ci sa luam seama ca si masa la care luam parte sa nu fie in legatura cu nimic care ar putea fi o piedica in calea unitatii Bisericii. Nu este numai o problema personala. Nimic altceva nu dovedeste mai deplin declinul crestinatatii din zilele noastre sau masura in care Duhul este intristat, ca acest egoism mizerabil care pune stapanire pe gandurile crestinilor.

Toate par a fi facute a se invarti in jurul eului. Iertarea mea, siguranta mea, pacea mea, fericirea mea umplu gandurile si simtirile, nu gloria lui Hristos sau unitatea Bisericii Lui iubite.

Cuvintele profetului Hagai sa fie si pentru noi: „Asa vorbeste Domnul ostirilor: Uitati-va bine la caile voastre! Suiti-va pe munte, aduceti lemne si ziditi Casa! Si Eu voi gasi placere in lucrul acesta si voi fi preamarit, zice Domnul. Va asteptati la mult si iata ca a fost putin; l-ati adus acasa, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul ostirilor. Din cauza Casei Mele, care sta daramata, pe cand fiecare din voi alearga pentru casa lui.” (Hagai 1.7-9.)

Aici este radacina necazurilor. Eul sta in contrast cu Casa Domnului: si daca eul ramane centrul, nu este de mirare ca se arata lipsa trista de bucurie si putere spirituala. Pentru a le avea, trebuie sa fim in partasie cu gandirea Duhului. El Se gandeste la Trupul lui Hristos; si daca noi gandim la eul nostru, trebuie sa fim in dezacord cu El. Iar consecintele sunt prea evidente.

03 Imprejurările in care Cina Domnului a fost instituita

Aceste imprejurari indeosebi sunt nespuse de marete si miscatoare. Domnul era gata sa intre in lupta impotriva tuturor puterilor intunericului, sa intalneasca pe vrajmasul de moarte al omului si sa goleasca in totul paharul maniei drepte a lui Dumnezeu impotriva pacatului. Se apropia, pentru El, o dimineata grozava, mai grozava de cum ar fi fost in stare s-o vada vreodata un om sau un inger. Si cu toate acestea, citim: „Domnul Isus, in noaptea in care a fost vandut, a luat o paine.”

Ce iubire fara margini! In noaptea cand avea parte de o grozava durere, in noaptea „luptei strasnice”, cand ii cadea la pamant sudoarea ca picaturi mari de sange, in noaptea cand un ucenic L-a vandut, un altul s-a lepadat de El si apoi toti L-au parasit — da, in aceeasi noapte, inima Domnului Isus era plina cu ganduri de dragoste pentru ai Sai si, in aceeasi noapte, El a instituit Cina. El a randuit painea sa fie simbolul trupului Sau frant si vinul simbolul sangelui Sau varsat; si asa sunt si pentru noi, ori de cate ori luam din ele, deoarece Cuvantul ne asigura ca „ori de cate ori mancati painea aceasta si beti paharul acesta vestiti moartea Domnului pana va veni El.” (versetul 26.)

Toate acestea, putem spune ca dau o importanta deosebita si o solemnitate sfanta Cinei Domnului si, mai mult, ne dau o idee a consecintelor mancarii si bautului in chip nevrednic.

De obicei se aplica termenul „nevrednic” din pasajul acesta persoanelor care indeplinesc actul acesta, in timp ce el se refera la felul in care este facut. Apostolul niciodata n-a gandit sa puna la indoiala crestinismul Corintenilor. La inceputul epistolei sale, el ii priveste ca „adunarea lui Dumnezeu care este in Corint... cei care au fost sfintiti in Hristos Isus, chemati sfinti” (sau sfinti prin chemare). Cum ar fi putut sa foloseasca limbajul acesta in capitolul 1 si sa puna problema vredniciei

acestor sfinti de a-si lua locul la Cina Domnului, in capitolul 11? Imposibil. El ii privea ca sfinti si in felul acesta ii indemna sa ia parte la Cina Domnului intr-un chip vrednic. Intrebarea daca ei ar fi fost crestini nu se punea. De aceea nu se poate sa aplici persoanelor cuvantul „nevrednic”. Aplicarea lui este in intregime referitoare la felul in care se ia Cina. Persoanele erau vrednice, dar felul lor nu era. Si ei erau chemati ca sfinti sa se judece pe ei insisi in ce priveste caile lor, ca sa nu fie judecati in persoanele lor, asa cum fusese deja cazul. intr-un cuvant, ca crestini, ei erau chemati sa se judece pe ei insisi. Daca ar fi avut vreo indoiala in privinta aceasta, n-ar fi fost in stare sa judece nimic. Niciodata nu voi gandi sa pun pe copilul meu sa judece daca este sau nu copilul meu. Dar astept ca sa se judece cu privire la obiceiurile lui, pentru ca altfel eu trebuie sa-1 disciplinez; pentru ca il socotesc copil al meu, nu voi permite sa stea la masa cu mine cu hainele murdare si in dezordine.

Painea si vinul sunt simboluri profunde. Bobul de grau zdrobit si rodul strugurelui dau impreuna putere si bucurie inimii. Si nu numai ca au semnificatie in ele insele, dar sunt de asemenea folosite de Domnul ca simboluri pe care El insusi le-a randuit in noaptea dinaintea rastignirii. Credinta poate vedea pe Domnul la masa Sa, luand painea si vinul si spunand: „Luati, acesta este trupul Meu.” Si apoi paharul: „beti toti din el, caci acesta este sangele Meu, al legamantului celui nou, care se varsa pentru multi spre iertarea pacatelor.” (Matei 26.27,28.)

Cu un cuvant, randuiala aceasta conduce sufletul inapoi la noaptea aceea plina de evenimente; aduce inaintea noastra realitatea crucii si a suferintelor Mielului lui Dumnezeu in care sufletele noastre se pot increde. Ne aminteste in modul cel mai hotarat dragostea Lui curata, care, cand Golgota isi arunca umbra ei intunecoasa pe calea Lui si paharul maniei drepte a Domnului impotriva pacatului pe care avea sa-1 poarte a fost umplut pentru El, putea totusi, preocupat El insusi cu noi, sa instituie o sarbatoare care sa fie atat expresia legaturii noastre cu El, cat si cu toate madularele Trupului Sau.

Nu putem trage concluzia ca Duhul Sfânt a folosit expresia „in aceeași noapte” cu scopul de a îndrepta neorânduiri care se arătau în biserică din Corint? Nu era o mustrare aspră dată egoismului celor care luau „propria lor cină” în aceeași noapte în care Domnul sărbătorii era trădat? Mai poate egoismul să existe la vederea crucii? Pot gândurile cu privire la interesele noastre sau la noi înșine să fie primite în prezența Aceluia care S-a jertfit pe Sine pentru noi? Sigur că nu. Putem noi cu toată inima și de bunăvoie să disprețuim biserică lui Dumnezeu — putem noi să jignim sau să excludem madulare preaiubite ale turmei lui Hristos, în timp ce privim la cruce, pe care Pastorul turmei și Capul Trupului a fost răstignit? Nu! Să stea cei credincioși aproape de cruce — să-și amintească de „noaptea aceea” — de trupul frânt și de sângele varsat, și curând se va sfârși orice erezie, orice dezbinare și egoism.

Cititorul va observa că aceasta nu înlătură disciplina arătată de Scriptură. Se poate să fie unele madulare ale turmei lui Hristos care să nu fie primite în Adunarea de pe pământ, datorită doctrinei false sau practicii gresite. Dar, deși poate noi nu am fi în stare să-i primim, prin nici un mijloc nu s-ar putea șterge numele lor din cartea vieții Mielului. Acesta nu este domeniul sau dreptul Bisericii lui Dumnezeu. „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Sai — și cine rosteste Numele Domnului să se departeze de faradelege.” (2 Timotei 2.19.)

Numai daca am putea retine ca Domnul insusi prezideaza la masa pentru a imparti painea si vinul, daca L-am putea auzi spunand: „Luati paharul acesta si impartiti-l intre voi” (Luca 22.17), am fi mai bine in stare sa intalnim pe toti fratii nostri pe singurul teren al partasiei pe care Dumnezeu o poate recunoaste. Cu un cuvint, Persoana lui Hristos este centrul lui Dumnezeu de unire. Fiecare credincios poate auzi pe Stapanul lui spunand de pe cruce: „Iata fratii tai!” Si in adevar, daca am putea auzi clar lucrul acesta, am actiona ca acest ucenic preaiubit fata de mama lui Isus; inimile si casele noastre ar fi deschise pentru toti cei care au fost incredintati ingrijirii noastre. Cuvantul este: „Primiti-va unii pe altii cum si Hristos v-a primit pe voi, spre gloria lui Dumnezeu.” (Romani 15.7.)

Este un alt punct demn de notat in legatura cu imprejurarile in care Cina Domnului a fost instituita, adica in legatura cu Pastele evreiesc. „Ziua Azimilor, in care trebuiau jertfite Pastele, a venit. Si El a trimis pe Petru si pe Ioan, spunand: „Mergeti si pregatiti-ne Pastele, ca sa le mancam...” Cand a sosit ceasul, El a stat la masa si apostolii impreuna cu El. Si El le-a spus: „Am dorit mult sa mananc Pastele acesta cu voi inainte de a suferi; pentru ca va spun ca de acum nu le voi mai manca pana ce nu se vor implini in imparatia lui Dumnezeu.” Si primind un pahar (adica paharul de Paste), a multumit si a spus: „Luati paharul acesta si impartiti-l intre voi; pentru ca va spun ca nu voi mai bea de acum incolo din rodul vitei, pana cand va veni imparatia lui Dumnezeu.” (Luca 22.7-18.)

Pastele era, asa cum stim, cea mai mare sarbatoare in Israel, tinuta pentru prima data in noaptea de neuitat a eliberarii lor din robia Egiptului. Legatura cu Cina Domnului sta in faptul ca Pastele marca un tip al faptului pentru care Cina este o amintire. Pastele arata inainte spre cruce; Cina Domnului arata inapoi spre ea. Dar Israel n-a mai fost in conditia morala potrivita ca sa tina Pastele, potrivit gandurilor divine despre el; si Domnul Isus, in ocazia de mai sus, conducea pe ucenicii Sai departe de elementul evreiesc, spre o noua ordine de lucruri. Nu avea sa mai fie un miel sacrificat, ci painea franta si vinul baut in amintirea unei jertfe adusa odata pentru totdeauna si care avea o eficacitate vesnica. Cine crede ca, repetand Cina intr-un fel sau altul, se face o noua jertfa sau altceva ca sa fie adus mai aproape de Dumnezeu, arata ca inima lui este inca robita de judecati gresite evreiesti si n-a inteles cuvantul care spune: „Caci printr-o singura jertfa El a facut desavarsiti pentru totdeauna pe cei sfintiti.” (Evrei 10.14.)

Biserica Romei s-a departat mult de la adevarul infatisat prin Cina Domnului, spunand ca poate aduce o jertfa fara sange pentru pacatele celor vii si celor morti. Insa in Evrei 9.22 ni se spune ca „fara varsare de sange nu este iertare”; deci acesti oameni n-au iertare de pacate, pentru ca o jertfa fara sange, dupa Scriptura, e o jertfa fara iertare.

Deci jertfa aceasta fara sange nu face altceva decat sa ascunda din fata credinciosului jertfa Domnului Hristos „adusa odata pentru totdeauna” si care nu se mai poate repeta. „Hristos fiind inviat dintre cei morti, nu mai moare; moartea nu mai are stapanire asupra Lui.” (Romani 6.9.) Orice jertfa noua arata doar cat de neindestulatoare sunt toate jertfele fara sange facute mai inainte, asa ca isi bate joc de bietul pacatos cu o umbra desarta. Dar nu numai atat. Unii invata pe oameni ca pot sa ia numai painea fara vin, sub cuvint ca sangele e in trup. Dar, daca sangele e in trup, hotarat ca nu e varsat, si atunci ne intoarcem la acelasi punct negru, adica nu e „nici o iertare.” „Fara varsare de sange nu este iertare.”

Cat de deosebita si invioratoare este instituirea Cinei Domnului in Noul Testament! Acolo gasim painea franta si vinul varsat, semnele unui trup frant si unui sange varsat. Vinul nu este in trup, pentru ca daca ar fi, n-ar fi „iertare.” Cu un cuvint, Cina Domnului este semnul de aducere aminte despre o jertfa adusa pentru vesnicie. Sa nu facem din cunoastere o conditie a partasiei, pentru ca multi copii ai lui Dumnezeu, printr-o intelegere gresita nu cunosc inlaturarea deplina a pacatelor; ei ar fi exclusi de pe acest teren, daca am face cunoasterea o conditie a partasiei, in locul vietii si ascultarii. Daca nu as cunoaste experimental ca rascumpararea este un fapt implinit, as intelege prea putin simbolul dat de paine si de vin.

Mai sunt altii care cred ca la cina sufletul face sau innoieste vreun legamant cu Dumnezeu.

Acestia uita insa, ca daca am avea de incheiat vreun legamant cu Dumnezeu, am fi cu totul pierduti; fiindca urmarea neaparata a unui legamant intre om si Dumnezeu este condamnarea omului. Multumiri fie aduse Domnului, ca nu e vorba de nici un legamant cu noi! Painea si vinul vorbesc despre un adevar profund si minunat: trupul jertfit si sangele varsat al Mielului lui Dumnezeu, acel Miel pe care Dumnezeu L-a randuit inainte de facerea lumii. Pe temeiul acestei lucrari, sufletul poate sa se odihneasca in pace; el are legamantul cel nou in sangele lui Hristos, nu un legamant facut intre Dumnezeu si om. Legamantul omului cu Dumnezeu a dat gres si Domnul Isus a trebuit sa lase sa treaca pe langa El paharul cu rodul vitei, semnul bucuriei pe pamant. Pamantul nu avusese nici o bucurie pentru El, Israel ajunsese „vita stricata si straina”; de aceea El avea de spus doar atat: „Nu voi mai bea din rodul vitei pana va veni imparatia lui Dumnezeu.” O perioada lunga si secetoasa avea sa vina peste Israel, inainte ca imparatul lui sa poata sa Se bucure de starea lui sufleteasca; dar in timpul acesta, „Biserica lui Dumnezeu” avea sa tina sarbatoarea Azimilor, in toata insemnatatea si puterea ei morala, si dand afara „vechiul aluat de rautate si viclenie,” ca rod al legaturii cu El, al carui sange ne curateste de orice pacat.

Instituirea Cinei imediat dupa Paste ne arata ca rostul Adunarii sau al Bisericii si al poporului Israel nu se poate infaptui decat prin crucea Domnului Isus Hristos. Negresit ca Biserica are un loc mai inalt, fiindca este legata intr-un singur Trup cu Capul glorificat, dar si una si alta isi au temeiul la cruce. Da, pe cruce, snopul curat a fost zdrobit si strugurele a fost stors de insasi mana lui Dumnezeu (amandoua inchipuind pe Domnul Isus), ca sa aduca inimilor poporului Sau pamantesc (Israel, la venirea Lui din nou) si ceresc (Biserica lui Dumnezeu azi) putere si bucurie. „Domnul vietii” a luat din mana dreapta a lui Dumnezeu paharul maniei, paharul groazei si l-a golit in intregime, ca sa dea in mainile poporului Sau paharul dragostei nespuse de mare a lui Dumnezeu, ca „sa bea si sa uite saracia si sa nu-si mai aduca aminte de necazurile lui.” (Proverbele 31.7.)

Iata ce ne arata Cina Domnului. Domnul insusi este de fata; si in fata Lui se aduna cei mantuiti intr-o partasie sfanta si in dragoste frateasca; si astfel pot sa priveasca inapoi la noaptea aceea plina de durere a Domnului lor si inainte spre ziua gloriei Lui, spre „ziua aceea fara nori”, „cand El va veni ca sa fie preamarit in sfintii Sai si admirat in toti cei care au crezut.” (2 Tesaloniceni 1.10.)

04 Persoanele pentru care Cina Domnului a fost instituita

Ea a fost instituita pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru familia celor mantuiti. Toate madularele acestei familii pot sa ia parte la Cina. O inima cu adevarat crestina va dori cu infocare sa ia parte. Iar daca cineva, de buna lui voie, sta departe de Cina, sa stie ca prin aceasta se face vinovat de neascultare fata de indrumarea clara a Domnului si a apostolului sau inspirat; si consecinta acestei neascultari va fi un declin spiritual si o pierdere completa a marturiei pentru Hristos. Sunt imprejurari care, in anumite cazuri, pot prezenta o bariera de netrecut, desi ar trebui sa fie cea mai sincera dorinta sa fii prezent la sarbatoarea acestei randuieli, asa cum totdeauna va fi cand exista o gandire spirituala; dar trebuie subliniat principiul ca nimeni nu poate face progres in viata divina, daca absenteaza de bunavoie de la masa Domnului, „intregului popor Israel” i se spusese sa tina Pastele (Exodul 12). Nici un madular al poporului nu trebuia sa ramana nepedepsit, daca nu tinea Pastele, dupa cum citim: „Daca cineva este curat, nu este in calatorie si neglijeaza sa tina Pastele, sufletul acela sa fie nimic din poporul lui; pentru ca n-a adus darul convenit Domnului la timpul hotarat, omul acela isi va purta pacatul.” (Numeri 9.13.)

Fara indoiala ca adevarul ar fi mai viu si Biserica lui Hristos ar progresa mai mult, daca intre copiii lui Dumnezeu ar fi mai multa ravna pentru Cina. Inimile multor crestini sunt pline de usuratate si delasare in ce priveste partasia lor la Cina. Altii dimpotriva doresc sa ia parte la Cina, fiindca nu pricep indeajuns ce este nici mantuirea, nici starea noua pe care o da mantuirea. Aceste doua piedici, cu toate ca sunt asa de deosebite in caracterul lor, au amandoua acelasi izvor care se numeste: iubirea de sine.

Cine este nepasator se lasa usor oprit de imprejurari neinsemnate: ba ca are treaba acasa, ba ca e vreme urata, ba ca nu-i e bine, ba cate altele de felul acesta. Daca insa ar fi vorba de treburile pamantesti, nu s-ar lasa tinut pe loc de astfel de piedici. De cate ori nu se vad oameni care nu au energie spirituala, incat in ziua Domnului nici nu pot iesi din casa; iar luna au atata putere ca pot merge ceasuri intregi pentru lucruri lumesti. Ce trist cand te gandesti ca un castig pamantesc poate sa aiba asupra inimii omenesti o influenta cu mult mai puternica decat gloria lui Hristos si binele Adunarii! Care ne-ar fi simtamintele in gloria imparatiei viitoare, daca ne-am aminti ca pe pamant, un serviciu sau alte lucruri pamantesti ne-au luat tot timpul si puterea si ne-au impiedicat sa luam parte la Cina Domnului?

Dragul meu cititor crestin, daca obisnuiesti sa absentezi de la adunarea celor credinciosi, te rog, inaintea Domnului, sa te gandesti la urmarile triste pe care le are atitudinea ta. Tu pacatuiesti si in privinta marturiei pentru Hristos, pagubesti si sufletele fratilor tai si, in acelasi timp, impiedici chiar cresterea sufletului tau in har si in cunoastere.

Sa nu crezi ca purtarea ta nu influenteaza intreaga Biserica a lui Dumnezeu. Pe pamant tu esti sau spre ajutorul sau spre paguba madularelor trupului lui Hristos: caci „daca sufera un madular, toate madularele sufera impreuna cu el.” (1 Corinteni 12.26.) Acest principiu nu si-a pierdut taria si nici puterea, chiar daca sfintii s-au impartit in mai multe tabere.

Daca este adevarat ca adunarea crestinilor dintr-un anumit loc pentru frangerea painii infatiseaza unitatea intregului Trup, atunci trebuie sa recunosti ca, nevrând sa iei parte la Cina, pagubesti pe toti fratii tai si pe tine insuti. Se intelege ca sunt raspunzator daca nu ma duc la o strangere laolalta, cand

ea e adunata pe adevarata temelie a Bisericii, aceea pusa in Noul Testament. Crestinii se pot aduna si se pot numi „Biserica lui Dumnezeu” in vreun loc oarecare; dar daca nu arata trasaturile si adevarurile Bisericii lui Dumnezeu asa cum se gasesc in Scriptura, nu ma pot face una cu ei, luand cina cu ei si nu pot merge la adunarile lor. Daca ei nu indeparteaza sau nu pot sa judece si sa condamne raul, trasaturile lumesti, aratarile firii pacatoase, invatatura gresita in adunarea lor, este evident ca nu se gasesc pe temelia Bisericii; ei sunt doar o tovarasie religioasa de frati, cu care nu sunt dator sa ma unesc inaintea lui Dumnezeu. De aceea copilul lui Dumnezeu are nevoie de multa putere spirituala si supunere fata de Cuvantul lui Dumnezeu, ca sa se strecoare prin toate incurcaturile din bisericile de nume si chiar din adunarile crestine.

Aceleasi urmari triste se arata si cand cineva nu pricepe bine mantuirea. Cand constiinta nu este in totul impacata si inima n-a gasit o pace desavarsita in marturia lui Dumnezeu despre jertfa lui Hristos, atunci nu poti lua parte la Cina, sau iei parte, dar nu asa cum trebuie. Numai aceia pot sa vesteasca moartea Domnului, care cunosc prin descoperirea facuta de Sfantul Duh, insemnatatea mortii Sale. Daca socotesti Cina ca un mijloc prin care poti sa fii adus mai aproape de Dumnezeu sau sa capeti iertarea pacatelor sau o siguranta mai mare a primirii tale inaintea lui Dumnezeu, inseamna ca n-ai priceput ce este Cina. Numai atunci pricepi ce este Cina Domnului, cand primesti ce-ti spune Evanghelia sa crezi: anume ca toate pacatele iti sunt iertate pentru totdeauna. Hristos „a fost dat pentru greselile noastre si a inviat pentru indreptarea noastra.” (Romani 4.25.) Sangele Lui scump este singura temelie a pacii noastre; orice alta temelie si orice straduinta omeneasca pentru apropierea de Dumnezeu nu ne arata decat goliciunea omeneasca.

Nu de putine ori auzi spunandu-se de cate cineva care se socoteste spiritual: „Eu nu gasesc cine stie ce zidire suflenteasca in adunare; eu sunt tot atat de fericit, daca raman acasa si citesc in Biblia mea.” Insa cu toata dragostea as intreba: N-ai in vedere nici o tinta mai inalta decat fericirea personala? Daca dorinta Domnului este ca toti credinciosii Lui sa se adune in Numele Sau si sa vesteasca moartea Sa „pana va veni El”, poti tu sa nu iei parte, fiindca socotesti ca acasa poti sa fii tot atat de fericit? Dar o astfel de fericire, bazata pe neascultare, nu este o fericire sfanta. Afara de asta cred ca parerea ta ca esti mai fericit acasa nu este decat amagire, cum va dovedi sfarsitul tuturor acelor care se lasa amagiti in felul acesta.

Toma n-ar fi fost nefericit daca ar fi fost impreuna cu ceilalti ucenici, dar el a trebuit sa astepte opt zile, pana ce ei s-au adunat in cea dintai zi a saptamanii; si acolo si atunci, Domnul S-a descoperit sufletului lui. Tot asa va fi cu cei care spun: „Ne simtim mai bine acasa decat in adunarea celor credinciosi.” In mod sigur ei vor ramane in urma in cunoastere si experienta.

Nu degeaba indeamna apostolul: „Sa veghem unii asupra altora.... sa nu parasim strangerea noastra laolalta, cum au unii obicei; ci sa ne indemnăm unii pe altii, si cu atat mai mult cu cat vedeti ca ziua se apropie.” (Evrei 10.24,25.)

In ce priveste seceta si lipsa de binecuvantare in adunarile crestine, sa observam ca, alaturi de cea mai mare seceta duhovniceasca, se afla de obicei si un duh de nemulțumire, gata sa vorbeasca de rau si sa judece mereu; si cred ca, daca acei care se plang de lipsa de binecuvantare in adunari si prin aceasta isi indreptatesc sederea lor deoparte, s-ar ruga mai mult pentru binecuvantarea

adunarii, ar face cu totul alta experienta.

Altii cred ca e bine sa nu ia parte la Cina, fiindca un alt crestin ar avea tot felul de lipsuri si slabiciuni personale. Asta insa arata numai ca nu cunoastem starea Bisericii in fata lui Dumnezeu si ca ne uitam mai mult la altul decat la noi. Daca numai cei cu o viata perfecta si o gandire cu totul spirituala ar avea dreptul sa ia parte la Cina Domnului, atunci ar trebui ca nici unul sa nu mai luam parte. Insa Domnul ne invita la masa Sa, fiindca suntem prietenii, madularele Trupului Sau, nu fiindca suntem madulare alese. Tot astfel El vrea sa ne privim si noi unul pe altul. Fireste ca este foarte trist cand unul sau altul se duce la Cina cu o inima necurata. Atat timp insa cat o adunare care vegheaza asupra sfinteniei Cinei, nu este nevoita sa dea afara pe vreunul dintre ei din cauza starii lui rele si nu l-a dat afara, eu trebuie sa-l privesc ca pe un madular al Trupului lui Hristos, cu toate lipsurile si defectele lui; as jigni unitatea acestui trup, daca din aceasta cauza m-as da la o parte.

Cuvantul lui Dumnezeu spune foarte lamurit ca nu poate sa ia parte la Cina nici o persoana care nu e un madular al Trupului sau adevaratei Biserici a lui Hristos. Aceeasi lege, care porunceea intregului popor Israel sa manance Pastele, porunceea tuturor strainilor netaiati imprejuri sa nu manance. Acum „Pastele nostru este Hristos, care a fost injunghiat pentru noi”, si nimeni altul nu poate sa ia parte la aceasta sarbatoare care trebuie tinuta pana la venirea Domnului, adica sa manance painea si sa bea vinul in amintirea Lui, decat acela care a cunoscut si a trait puterea sfanta si curata a sangelui Sau scump. Cum ar putea aceia care nu sunt legati de El prin credinta in jertfa Domnului Isus si deci n-au pacatele iertate si nu duc o viata sfanta, sa se gandeasca la Cina cu liniste si bucurie si sa astepte venirea Lui, cand El li se va arata ca sa-i judece?

A manca painea si a bea vinul, fara cunoasterea puterii sangelui Sau si a legaturii cu El, inseamna, intr-altfel decat la Corinteni, a manca si a bea intr-un chip nevrednic si spre condamnare. Care va fi sfarsitul unor astfel de oameni? Peste masura de grozav! Toti aceia care nu vor sa primeasca Evanghelia si harul Sau, pot sa fie chiar botezati in Numele Domnului Isus si sa fi luat parte din cand in cand la Cina, vor fi aruncati in intunericul de afara, intr-o pierzare vesnica. Chiar daca ar spune Domnului: „Noi am mancat si am baut in fata Ta” (Luca 13.26), totusi raspunsul Lui grozav va fi: „Va spun ca nu stiu de unde sunteti.” Cititorul meu, gandeste-te bine la aceste cuvinte. Daca esti inca in pacatele tale, neintors la Dumnezeu, nu te gandi sa iei parte la masa Domnului la care n-ai nici un drept. Vino mai bine la Domnul Isus ca un pacatos pierdut si ia de la El iertarea pacatelor, curatire si pace, datorita sangelui Sau varsat la Golgota. O marturisire doar cu gura a pacatelor, careia sa-i urmeze luarea Cinei, ca pecete a impacarii cu Dumnezeu, este numai inselare de sine.

Dar nu numai aceia poarta asupra lor o mare vina, care beau si mananca intr-un chip nevrednic, ci si aceia care lasa si invita pe acestia la Cina; ei se fac neascultatori fata de Domnul si pierd din vedere cuvintele apostolului: „caci o paine, un trup suntem noi, cei multi!” Niciodata apostolul n-a vrut prin aceste cuvinte sa adune la Cina oameni intorsi si neintorsi la Dumnezeu, care sa reprezinte un trup.

05 Timpul si felul in care Cina Domnului este tinuta

Daca Cina n-a fost randuita in cea dintai zi a saptamanii, totusi din Faptele Apostolilor 20.7 se vede destul de limpede ca la inceput cei dintai crestini au tinut-o in aceasta zi. Citim in locul aratat mai

sus: „In ziua dintai a saptamanii eram adunati laolalta ca sa frangem painea”, si asta e in legatura cu precizarea ca Pavel a stat sapte zile in Troa.

Nu e greu de vazut de ce tocmai ziua dintai a saptamanii este aleasa pentru Cina. Ziua intai a saptamanii, adica duminica, este ziua invierii, ziua Bisericii, spre deosebire de ziua a saptea, care este ziua lui Israel. Dupa cum la randuiala Cinei, Domnul cauta sa indeparteze gandurile ucenicilor Sai de la toate asezamintele evreiesti, punand in loc o oranduire noua, tot asa si ziua in care avea sa fie tinuta. Cina trebuia sa ne arate deosebirea intre cele ceresti si cele pamantesti. Numai pe temeiul invierii Sale putem sa vestim moartea Lui. Melchisedec a venit dupa ce s-a terminat lupta si a adus paine si vin si a binecuvantat pe Avraam in Numele Domnului (Geneza 14.18-20). Asa a venit si „Melchisedec” al nostru; dupa ce a trecut prin lupta, El vine in inviere, cu paine si vin, pentru ca sa invioreze si sa intareasca inimile poporului Sau si sa dea pacea, pe care a dobandit-o cu un pret scump.

Daca deci cea dintai zi a saptamanii era hotarata ca ucenicii sa se adune pentru frangerea painii, nimeni nu are dreptul sa schimbe timpul pentru frangerea painii numai odata pe luna, sau odata la sase luni, sau mai rar. Aceasta zi a vazut pe cei dintai crestini, despartiti numai de locurile felurite in care se aflau, adunati la masa Domnului ca un singur Trup botezat si insuflat de un singur Duh, fara sa faca parte dintr-o secta, partida sau alta „biserica” decat a lui Hristos: Trupul Lui. Ce zi plina de binecuvantari era ziua intai a saptamanii! Ce mult a fost glorificat, prin aceasta unitate, Numele lui Dumnezeu si lucrarea lui Hristos si cu cata putere si bucurie se vestea in ziua aceea moartea Domnului si asteptarea venirii Sale! Cine a dat vreun drept crestinilor sa se departeze de aceasta zi si aceasta randuiala? Nu cumva caderea lor? De ce oare cred unii crestini ca este destul ca sa frangi painea din cand in cand sau chiar numai odata pe an? Putem noi sa vestim moartea Lui de prea multe ori?

Multi cred ca frangerea painii prea des ar ajunge sa faca din Cina ceva obisnuit, o forma si ca de aceea e bine sa nu fie facuta prea des. Dar eu intreb: Oare de frica sa nu ajunga o obisnuinta, sa dai cuiva sfatul sa se roage mai putin, sa citeasca mai putin Cuvantul lui Dumnezeu sau sa aiba mai putina legatura frateasca? Negresit ca e destul de trist, daca aceasta sarbatoare binecuvantata ajunge o forma; dar nu e mai bine sa veghem cu staruinta, ca sa nu ajunga obicei, decat s-o inlaturam?

Crestinul a carui inima arde de dragoste pentru Domnul va dori sa vesteasca moartea Domnului cat se poate mai des.

In ce priveste felul sarbatorii, crestinii ar trebui sa arate ca frangerea painii este tinta de capetenie pentru care se aduna in ziua intai a saptamanii. Ei trebuie sa arate ca nu s-au adunat pentru predica sau invatatura, desi acestea pot fi date dupa aceea intr-un mod fericit, ci pentru frangerea painii. „In ziua dintai a saptamanii eram adunati laolalta ca sa frangem painea.” Nu trebuie sa uitam ca legatura cu Dumnezeu este ceva mai de pret decat zidirea sufleteasca dintre noi. Dupa cum inchinarea si lauda din adunare se duce de-a dreptul la Dumnezeu, tot asa si Cina are un loc mai inalt decat zidirea sufleteasca intre noi; Mielul jertfit trebuie sa fie tinta tuturor gandurilor si simtamintelor noastre. Cina, prilejul de inchinare a adunarii, este atat de insemnata si inaltatoare, incat ar trebui sa

ia tot timpul adunarii sfintilor si cu cat ei sunt mai duhovnicesti, cu atat va izvorii din mijlocul lor mai multa lauda, multumire si inchinare.

Sa lasam dar cu totul la o parte zidirea sufleteasca, fie si dupa terminarea Cinei? Nicidecum! Sa nu facem o lege, ci sa lasam pe Duhul Sfânt sa-Si faca lucrarea. Este lucrarea Lui, ca sa vesteasca si sa glorifice Numele, fiinta si lucrarea lui Hristos; Lui singur I se cuvine fara indoiala carmuirea adunarilor crestine. Sa fim insa convinsi ca totdeauna El va da locul cel dintai lucrării lui Hristos.

Noi intelegem prea putin legatura stransa dintre frangerea painii si starea si marturia Bisericii pe pamant. Frangerea painii ar trebui sa fie imaginea vie a adevarului ca toti crestinii alcatuiesc un trup, insa crestinatatea cu partidele si cinele ei felurite a tagaduit practic acest adevar.

Mai mult, in zilele noastre, Cina este lasata pe ultimul plan. Masa la care Domnul trebuie sa aiba cel dintai loc se pierde din vedere, ca sa se dea omului cel dintai loc. Pentru unii, predica si zidirea sufleteasca sunt lucrul cel mai insemnat; pe cand Cina, care, daca ar fi bine inteleasa, ar trebui sa aiba cel dintai loc, are o insemnatate mai mica si toate silintele oamenilor ca sa faca sa inceteze aceasta stare n-au facut nimic altceva decat sa ne-o arate asa cum este.

S-au facut asa-zise aliante evanghelice sau biblice, care doar arata nevoia de unitate, dar n-o pot infaptui. De ce? Deoarece crestinii nu vor sa lase si sa se desparta de tot ce-i tine departe unii de altii si sa se adune sa franga painea numai ca oameni credinciosi, fara vreo alta denumire. In Biblie nu gasim nici una din denumirile felurite pe care si le dau unii credinciosi, ci numai numirea de crestini. De ce ar purta crestinii alte numiri si nu s-ar desparti de sistemele religioase omenesti care au aceste numiri? Nu tagaduiam ca unele denominatii pastreaza multe adevaruri si iubesc pe Domnul Hristos. Dar ele nu au adevarul care sa-i faca sa se adune impreuna ca sa franga painea, in afara oricarei denominatii.

Dar cum ar putea adevarul sa impiedice pe crestini sa dea expresie unitatii Bisericii? Imposibil! Un spirit sectar in cei care sustin unele adevaruri poate sa-i faca sa fie asa, dar adevarul nu poate niciodata. Daca se pot aduna odata pe an ca sa cante, sa se roage impreuna, de ce n-ar ramane asa totdeauna, fara sa se mai intoarca la sistemele care-i tin despartiti? Cand vine cea dintai zi a saptamanii, ei n-au nici un gand sa dea singura expresie a unitatii lor, pe care Duhul Sfânt o poate recunoaste, care este frangerea painii. Si daca pot fi uniti o saptamana pe an, de ce sa stea despartiti 51 de saptamani?

Pacatul la Corint era ca nu se asteptau unii pe altii. Aceasta se vede din indemnul apostolului in 1 Corinteni 11: „De aceea, fratilor, cand va adunati ca sa mancati, asteptati-va unul pe altul.” De ce trebuiau sa se astepte unul pe altul? Desigur, ca sa poata arata mai bine unitatea lor. Dar ce ar fi zis apostolul daca, in loc sa se astepte unii pe altii intr-un loc, ar fi plecat fiecare in felurite locuri ca sa ia cina potrivit cu vederile lor felurite despre adevar? Ar fi putut spune cu si mai multa putere: „Nu puteti manca Cina Domnului!”

Dar poate ca s-ar putea cineva intreba: cum ar putea toti credinciosii sa se adune intr-un singur loc? Eu raspund: chiar daca nu se pot aduna toti intr-un singur loc, totusi se pot aduna in mai multe locuri, dar potrivit unuia si aceluiași adevar si pe aceeasi temelie, in acelasi fel. Cum se adunau crestinii in

Ierusalim? Cuvantul lui Dumnezeu ne spune ca ei erau „o inima si un suflet.” (Faptele Apostolilor 4.32.) Iata cum se arata unitatea lor. Nici locurile felurite, nici masura felurita de cunoastere sau inzestrare nu puteau impiedica unitatea copiilor lui Dumnezeu. Erau un Trup si un duh.

La sfarsit, as dori sa mai spun ca Domnul va cinsti pe toti aceia care au credinta si credinciosia sa recunoasca si sa infaptuiasca unitatea Bisericii sau Adunarii lui Dumnezeu pe pamant; si cu cat se vor ivi mai multe greutati in calea infaptuirii acestui adevar, cu atat si cinstea va fi mai mare. Domnul sa dea tuturor alor Sai un ochi limpede si un duh smerit si drept!

clickbible.org